

DE DROOM VAN HET WITTE ZWEMBAD

Pieter Pottenkijker vertelt...

Pieter Pottenkijker, uw altijd aanwezige en nieuwsgierige nieuwsgager, is zijn (niet bestaande) archief aan het opruimen. Daarin vond hij het nooit gepubliceerde – want nooit plaatsgevonden – verhaal van “De droom van Het witte Zwembad”. Hij vertelt het u graag en alsnog.

Pieter Pottenkijker vertelt...

Al eeuwenlang ligt in de veilige oksel van de Lot, scherp afgetekend tegen de blauwe wolkenluchten, omsloten door sappige akkers vol zonnebloemen, de vriendelijke camping Des Arcades.

Een camping met een restaurant, een kroeg en een praathuis. Een camping ook waar de gasten, onder leiding van Kapelaan Jos en Het Heerschap van de Goedgelovige Gemeenschap (noem hem maar Heerschap) bijgestaan door zijn secretaris Roel 'staatsraad' Van der Molen, de belangen dienen van de vriendelijke, volop genietende campinggasten.

Het Witte Zwembad

En natuurlijk, het is een camping met een zwembad. Een prachtig zwembad, door de campingeigenaar na lang sparen gebouwd met het geld van zijn gasten. Gemetseld met glinsterend wit "perforiet".

Het zwembad zal de geschiedenis ingaan als "Het Witte Zwembad". Een bezit om trots op te zijn. Een bezit ook, waar elke zomerse dag, met veel plezier gebruik van wordt gemaakt. Door jong en oud, arm en rijk.

Elk jaar worden er verfraaiingen aangebracht en elk jaar worden vernieuwingen en verbeteringen bijgebouwd. Dat kost natuurlijk wel wat. Dat weet een kind. Maar je ziet, zoals ze hier zeggen, wel waar je geld blijft.

En dan op een dag, na het aanbrengen van de aller modernste snuffjes, zoals bijvoorbeeld een zelfdenkend warmtedeken op zonne-energie, is het zwembad van Des Arcades het mooiste van de hele wereld geworden. Van heinde en ver komen deskundigen en andere beroemde buitenlanders (tot zelfs uit Japan) naar Des Arcades om het zwembad te bewonderen.

Maar wat goed is, kan niet lang duren. En een oud gezegde luidt "Wie van Des Arcades is moet maat voelen". Dus, op een kwade dag, vroeger of later, bedenkt iemand wel kommer en kwel voor al die vrolijke Des Arcades genietters.

Hoe het begon

Pieter Pottenkijker, uw altijd aanwezige en nieuwsgierige nieuwsgijerige, is zijn (niet bestaande) archief aan het opruimen. Daarin vond hij het nooit gepubliceerde – want nooit plaatsgevonden – verhaal van "De droom van Het Witte Zwembad". Hij vertelt het u graag en alsnog.

En jawel hoor...

"Ik heb het nog eens nagerekend Kapelaan Jos, maar het gaat niet meer man. Ieder jaar moeten wij meer betalen. Er is ergens een grens. Als dit zo doorgaat moet het zwembad dicht. Nou ja, ik kom er gelukkig toch al nooit..."

"Ja, maar Heerschap, dat kan toch niet? Het zwembad is 'van het volk' en wij zijn haar dienaars en 'het volk' is het er vast niet mee eens! Nee, het zwembad zomaar sluiten, dat kun je wel vergeten."

"Potdikke Kapelaan Jos, je hebt gelijk. Waarom denk ik ook nooit na voor ik wat zeg. Nou, dat kan nog mooi een lange vervelende geschiedenis worden. Je moet maar een plan bedenken. En als ik dat een goed plan vind, bepraten we dat een keer in de campingraad, we stemmen er over en daarna sluiten we het zwembad en houden onze dure centen mooi in onze zak."

Kapelaan Jos bedenkt het ene plan na het andere, maar geen van alle is bruikbaar of vindt genade in Heerschap 's oog. "Nee Kapelaan Jos, dat soort onzin kan ik zelf ook wel bedenken, zo komen we er niet. Misschien moeten we eens, in 't geniep, praten met iemand die slimmer is dan wij. Met Nico van Beterweten, beter bekend als "Ikkomwelachterom", misschien?"

Weken later...

Verstild, in het nevelige grijze ochtendlicht, ligt het zwembad van Des Arcades dromerig op z'n vertrouwde stekkie aan het nog verlaten zonneveld. Langs het bospad nadert een eenzame figuur. Onhoorbaar en bijna onzichtbaar tegen de achtergrond van de nog net niet begonnen nieuwe dag.

De schrille schreeuw van een opvliegende meeuw verscheurt de stilte als we in de vroege wandelaar Heerschap herkennen. Hij kijkt eens tersluiks naar de bevallige contouren van het witte Zwembad. Het zwembad dat zo langzamerhand een obsessie voor hem dreigt te worden. "Vannacht ook weer geen oog dicht gedaan. En dat is slecht voor mijn teint. En ik zie er toch al niet uit." Deze en andere gedachten woelen door zijn geest.

Intensief overleg met Kapelaan Jos, secretaris Terzijde, Nico van Beterweten, beter bekend als "Ikkomwelachterom" en enkele betrouwbare campinggasten heeft nog steeds niet tot een oplossing geleid.

Het Heerschap loopt te mijmeren als hij plots opschrikt.

"Ai, wat is dat? Een adder onder 't gras!! Maar dat is een gunstig voorteken! Hoe deden ze dat ook alweer met die val van Rome? En bij het Palingoproer? En Provo? Opgelost! Hier moet ik toch ook uit kunnen komen? Maar ja...mijne dames en heren campinggasten, braaf volk, luister, ik doe het zwembad dicht! Dat kan ik ze nooit verkopen. Maar...eh, verkopen? Verkopen! Natuurlijk, verkopen, dat is 't!"

Een mooie meivond

Op een mooie avond in mei, de dagen worden alweer wat langer, de zon wordt alweer wat warmer, treffen we Heerschap met Nico van Beterweten op een ons onbekende, vrolijke locatie in ernstig overleg.

“Nee Heerschap, zegt Nico van Beterweten, “onze vriendschap mag er natuurlijk niet onder lijden, maar hier stap ik niet in, nog niet tenminste. Te riskant. Ik blijf bij mijn advies: je moet het gewoon volgens de regels en heel democratisch spelen. Dus, voorstellen, uitleggen, stemmen en sluiten. En als dat geregeld is, ken ik wel een paar betrouwbare jongens die van wanten weten.”

Zogezegd, zo gedaan. Het Heerschap roept de campinggasten bij elkaar en steekt van wal. “En dus Kapelaan Jos, meneer de staatsraad, betrouwbare campinggasten, ben ik vannacht tot de overtuiging gekomen dat de enige oplossing, om deze financiële put te dempen is: de oorzaak wegnemen. Dus sluiten en verkopen! Bijvoorbeeld aan iemand die er iets zinnigs mee doet waar wij beter van worden.”

Onverwachte gasten

Maar, wat cirkelt daar in de blauwe lucht, hoog boven de hoofden van de nog onwetende eerzame Des Arcadische belastingbetalers? En nog onzichtbaar voor het Heerschap, Kapelaan Jos, de staatsraad en de betrouwbare campinggasten?

Jawel, als het oog niet bedriegt zijn het “Planvogels”. Grote, strak in het pak zittende aaseters die overal verschijnen waar Onroerend Goed op sterven ligt. Slechts een enkel geoefend oog en mensen die aangeboren wantrouwen in hun schild voeren, signaleren de vogels vaak al in een vroeg stadium. Maar wie luistert er nu naar een geoefend oog? Of aangeboren wantrouwen?

En tijdens de volgende bijeenkomst van de gasten van Des Arcades....

De kogel wordt geschoten

“Geachte campinggasten, nadat u van dit alles kennis hebt genomen, kunt u slechts met mij eens zijn (we zijn volwassen mensen en we leven tenslotte wel in de twintigste eeuw) tot de conclusie komen dat, gezien de enorme en steeds oplopende exploitatietekorten, de overlevingskans van het zwembad, in de huidige vorm, nul is en u derhalve de beslissing moet nemen het zwembad, in de huidige vorm, democratisch te sluiten, te slopen, te verkopen, te verhuren of te verpachten.”

“We zouden op die plek dan bijvoorbeeld een vijf-sterren hotel kunnen laten bouwen (ik zeg maar wat) met (ik denk even hardop) een peperduur, niet te betalen tropisch zwemparadijs waar

het volk van Des Arcades met een fikse korting op de entreprijzen (dat moet toch kunnen?) lekker tropisch kan baden. En we gaan twee en misschien wel meer vliegen in één klap slaan.

1. Het volk zwemt lekker tropisch en het kost ons geen cent.
2. Wij vangen de koop-, sloop- of sluitpenningen.
3. Als er winst gemaakt wordt, wat niet ondenkbaar is bij een particuliere onderneming, kunnen wij daar belasting over heffen en
4. Misschien hebben we nog wel meer voordeeltjes die ik nu even over het hoofd heb gezien."

"Nou, iedereen voor?" Jammer misschien voor de notoire zwartkijkers, maar de uitslag van de stemming is: we sluiten dus het zwembad! Volgende punt.

's Avonds laat, als bijna iedereen naar huis is, wordt in het praathuis het glas geheven. "Proficiat Heerschap," spreekt Kapelaan Jos. "U klonk overtuigend. Een dikke pluim. We kunnen aan de slag. Heeft u..., weet u... zijn er misschien al...?"

"Ja, héél toevallig. Alsof ze uit de lucht komen vallen... Twee heren. Noem ons maar Planvogels, zeiden ze. Serieuze lui, strak in het pak, keurig taalgebruik zal ik maar zeggen en reuze ter zake. Architecten uit het Dynamische Westen. "Kletskop & Praatgraag bv noemen zij zich. En hier is hun kaartje. We moesten maar eens contact met ze opnemen."

De volgende dag

Het Heerschap laat er geen gras over groeien...Voorstellingsvermogen is immers belangrijker dan kennis!

"Kletskop & Praatgraag bv, goedemiddag."

"Goede middag juffrouw, met Heerschap, zelfbenoemd burgemeester van Des Arcades, mag ik één van de heren?"

"Meneer Praatgraag, wij van Des Arcades willen graag eens met u over een en ander betreffende ons zwembad en zo overleggen weet u wel eh..., project eh..."

"O ja, Heerschap, de zelfbenoemde burgemeester van Des Arcades! Uitstekend, prima, even de agenda trekken. Ja, dat kan, ja. Op donderdag heb ik een gaatje."

"Juist, wij ook. Dan zien wij u komende donderdag om 11 uur."

Weer wat later

Intussen is het zwembad alweer een jaar dicht en het volk op Des Arcades begint een beetje te morren. "Wij willen water!!! wij willen water!!!" Het Heerschap meent dat te horen. "Wat hoor

ik toch Kapelaan Jos? In de verte." "Ik hoor helemaal niets Heerschap. Misschien heeft u wel last van een Fata Morgana! Voorzichtig maar."

"Wij willen water!!! Wij willen water!!!"

Donderdagochtend 11 uur

In het praathuis van Des Arcades treffen we het Heerschap, Kapelaan Jos, de staatsraad, enkele betrouwbare campinggasten en een stipt op tijd gearriveerde Praatgraag/Architect.

Praatgraag ontvouwt zijn eerste (indrukwekkende) plannen en iedereen kijkt zijn ogen uit. "Volgende week zijn de tekeningen klaar en de maquette en dan wil ik u ook wat cijfers presenteren. U ziet, wij zetten er vaart achter want we willen zo snel mogelijk bouwen. Op voorhand is al zo'n 60% van de suites verkocht en voor de resterende 40% hebben we opties uitgegeven. Volgens voorjaar hebben we de opening gepland."

Zeven dagen later

Een week later, opnieuw in het praathuis op Des Arcades. Het gezelschap bestaat uit dezelfde personen die we hier een week geleden ook aantreffen. Praatgraag oreert: "Mijne heren, vóór ik u wat laat zien, wil ik alvast verklappen dat er op dit moment 70% van de beschikbare suites is verkocht." Hij oogst bewonderend en instemmend gemompel bij de aanwezigen.

"We hebben even overwogen (ondertussen worden maquette en tekeningen uitgepakt) om het hotel flink wat groter te maken. Dat zou betekenen dat het zwemparadijs een ietsje kleiner wordt. Maar dat zijn details waar we later nog op terugkomen."

De aandacht van het gezelschap is inmiddels al lang niet meer bij Praatgraag zijn woordenbrij, die het zaaltje vult. Nee, met rode wangen kijkt iedereen naar de werkelijk schitterende maquette die als een edelsteen midden op het groene tafelkleed staat te glinsteren en te fonkelen. Al dat glas, al dat groen, die prachtige spierwitte muren en al die verrukkelijke parkeerplaatsen! Dit is pas een écht 5-Sterren Paradijs.

"Praatgraag, u hebt onze stoutste verwachtingen overtroffen", begint het Heerschap. "In één woord schitterend en ik weet zeker dat ik hiermee ook de mening van de andere aanwezigen vertolk. Dus, wat ons betreft...en ach, met die cijfers en berekeningen zal het ook wel snor zitten."

Weken later...

"Heerschap," vraagt Kapelaan Jos, "hebben we alweer eens iets vernomen van onze vrienden Kletskop & Praatgraag b.v.?"

"Nee, Kapelaan Jos, niet officieel, mar we zullen ze volgende maand de contracten sturen. Daar moet natuurlijk wat op gestudeerd worden, maar ik verwacht ze - en dat zal ik ook uitdrukkelijk vermelden - op zijn laatst uiterlijk ongeveer begin volgende maand terug.

Het is herfst 1988

Gierendgure windvlagen blazen witte schuimkoppen over het groene water van het campingven. Het is koud op de kant. Binnen, in het gezellige vergaderzaaltje van het praathuis zit een klein gezelschap gebogen over de allernieuwste tekeningen van Het Hotel. Het zijn het Heerschap, Kapelaan Jos, de staatsraad, een paar betrouwbare campinggasten, Kletskop & Praatgraag bv en de aannemer. Ze nemen de laatste ontwikkelingen door en besluiten: eind 1988 – en dat is het zal bijna – slopen ze het zwembad en lente 1990 openen ze Het Hotel.

“Heren, daar heffen wij een glas op!”, besluit het Heerschap. “En het geld? De helft van de aankoopsom bij de sloop, zeg 1 miljoen? Ach, details...”

Oproer dreigt

Maar de vijand slaapt nooit en de tegenstanders van Heerschap 's prachtige plannen zijn in obscure tentjes aan wrakke tafels bij schamel kaarslicht hun snode bezwaarschrift aan het schrijven.

We hebben het hier, zoals iedereen begrijpt, over de aanhangers van de zogenoemde vereniging “Oud Des Arcades”. Met mooie woorden en steekhoudende argumenten proberen zij “instanties” op te hitsen tegen het Heerschap. Met alle mogelijke middelen willen ze Heerschap beentje lichten. Moge Hij geven dat dat hun niet lukt!

30 december 1988

Kletskop & Praatgraag zitten samen bij elkander: “Jammer dat we de financiering nog niet rond hebben, anders waren we allang begonnen. En, we moeten natuurlijk de bouwvergunning nog hebben.”

1989.

Dit wordt een gelukkig jaar. Iedereen heeft dat iedereen toegewenst en het dreigt nog uit te komen ook. Want, op 12 januari wordt de bouwvergunning voor Het Hotel verleend.

“Onmiddellijk Praatgraag bellen staatsraad. Nee, wacht maar, ik doe het zelf wel,” ijsbeert het Heerschap.

“Meneer Praatgraag, de bouwvergunning is binnen, nu alleen nog dat ene gemene bezwaarschrift van “Oud Des Arcades” niet-ontvankelijk laten verklaren. Dus wat ons betreft kunt u de laatste voorbereidingen treffen.”

April 1989 - Een historische datum

Allen die zo nauw betrokken zijn geweest bij de voorbereidingen van de bouw van Het Hotel, het Heerschap, Kapelaan Jos, de staatsraad en de betrouwbare campinggasten, zitten weer gezellig bij elkaar in het knusse praathuis. Alle bezwaarschriften, ook dat geniepige achterbakse van “Oud Des Arcades” over de verstoring van een beschermd campinggezicht,

zijn ongegrond gebleken. "Zie je nou wel Kapelaan Jos? Bangebroek!", schampert het Heerschap. "Waar blijft Praatgraag toch? Kapelaan Jos, wil jij onze vrienden van Kletskop & Praatgraag bv even bellen?"

Hebben ze oponthoud onderweg? Last van een lichte ongesteldheid? Zijn de emoties ze even te veel geworden? Mis...!!!!

In de kantoren van Kletskop & Praatgraag bv heerst een beetje verdrietige stemming. Ondanks alle inspanningen, een perfecte verkoopcampagne en het mooie weer, blijkt er weinig animo voor 'aantrekkelijke investering met hoog rendement' te zijn. Dus weer nieuwe plannen, weer nieuwe partners en weer een bespreking met het Heerschap c.s.

Mei 1989

We schrijven inmiddels 30 mei 1989 en we treffen tijdens een gezellige bijeenkomst in ons praathuis naast de oude bekenden ook wat nieuwe gezichten. Praatgraag, zijn accountant, die overleg pleegt met nieuwe financiers, een nieuwe hotelmanager (zegt de naam Whisky Ria u iets? Dat dacht ik ook) een nieuwe aannemer en de nieuwste plannen. Maar er mag dit keer a-b-s-o-l-u-t niets naar de pers uitlekken.

"Dit, deze combinatie" horen we Praatgraag zeggen, "is eigenlijk meer een droomhuwelijk. Kletskop & Praatgraag, BouwSyndicaat, Whisky Ria Hotelmanagement, een louche accountant en een prima aannemer. Dit moet slagen. U weet dat inmiddels 2/3 van de beschikbare kamers, suites en appartementen zijn verkocht? Meer zeg ik niet."

De weken verstrijken.

"Het gaat goed met het plan", weet het Heerschap te melden. "Op 14 september 198 is een verkoopresultaat van 70% gehaald. Maar, mondje dicht."

Dan, de donkere dagen voor Kerstmis....

Kletskop & Praatgraag zijn (excusez le mot) vreselijk belazerd door hun verkoopbureau. Ondanks alle opties, splitsing en contractvorming staan ze weer met lege handen. En hoe vertel je dat de campinggasten?

"Het is toch om te huilen Kapelaan Jos. Wat begon als een mooie droom dreigt een nachtmerrie voor mij te worden. In plaats van geëerd te worden als de Slimste zelfbenoemde Burgermeester van Des Arcades lacht straks iedereen mij uit. En jij staat er maar bij en doet niets. Alles, alles moet ik ook alleen doen! Iedereen haakt af, de ene louche accountant na het andere onbetrouwbare verkoopkantoor worden hier aan mij voorgesteld en ik maar lachen en handen schudden en lastiggevalen worden door onbetrouwbare campinggasten en beledigd door de pers. En jij staat er maar bij en doet niets."

Maar hoe hard het Heerschap ook klaagt, Kletskop & Praatgraag bv zijn niet klein te krijgen en januari en februari, de kleinste maanden van het jaar, worden benut om via interne

aanpassingen, maaltijdservice, congresfuncties, serviceflats, draagvlak en positieve ontwikkeling de financiering rond te krijgen.

“Financiering? Ik dacht al aan de eerste paal”, blijft Heerschap zeuren. “Er zouden minder wantoestanden zijn als meer mensen zouden klagen, zeuren en mopperen. Mensen die dat niet doen zijn eigenlijk tamelijk asociaal.”

12 april 1990

1990 alweer? Waar blijft de tijd? Het doek gaat op voor 't allernieuwste plan, een plan met beukmaten (?). Als dat niet lukt, 79 Hotelkamers, 26 suites en 24 appartementen en een aangepast tropisch zwemparadijs. Maar dit plan vereist absolute geheimhouding. “Kan ik daarop rekenen heren?”, vraagt het Heerschap zijn kompanen.

En dagen worden weken, en weken maanden, en het zwembad staat er verloren en triest bij. En om de zoveel weken is er contact tussen het Heerschap en de nijvere ingenieurs en om de zoveel weken wordt het Heerschap zijn vriendenkring aangevuld of opgeschoond door Praatgraag.

En wéér is er een jaar verstreken

“Maar ja, supergeheime plannen kosten nu eenmaal iets meer tijd dan gewone,” weet Praatgraag als man van de praktijk. “Geduld is het kameel waarmee je door alle woestijnen kunt gaan.”

Intussen, op Des Arcades, loopt het Heerschap weer te ijsberen in het praathuis: “Nu hoor ik toch heel duidelijk iets Kapelaan Jos. Volgens mij hoor ik “WIJ WILLEN WATER WIJ WILLEN WATER. En dat ligt niet aan mijn Fata Organa!

1991

“En welk jaar is het vandaag? Zo, al 1991? Dan is het zwembad dus al vier jaar dicht en staat iedereen dus al vier jaar startklaar voor de eerste werkzaamheden, de eerste paal, de eerste steen. Waarom beginnen ze nou nooit Kapelaan Jos? En waarom doe jij niets? En sta je nog wel achter mij en waar staat de staatsraad en zijn er nog wel betrouwbare campinggasten? Het wordt zo stil in het praathuis. Ik word een beetje bang Kapelaan Jos. HET ZWEMBAD IS AL 4 JAAR DICHT! EN WE HEBBEN NOG STEEDS NIETS ANDERS!!!”

7 Mei 1991

Praatgraag neemt, geheel tegen zijn gewoonte, contact op met het Heerschap: “Groot nieuws. De aannemer staat klaar om aan de klus te beginnen, maar ik wil eerst nog een paar kleine correcties met u doornemen. Wanneer schikt 't?”

Praatgraag: “Kijk, die kleine correcties zijn een gevolg van gewijzigde omstandigheden. Iedereen kent ze nietwaar? Kredietvervaging, renteverhoging, afvallige kopers, locatieverwijzing. En nu hebben we hier, tussen paradijs en congres, heel sjiek een privékliniek.

Het tropisch zwembad wordt een ietsje kleiner, maar een voordeel is dat er dan ook minder mensen in kunnen."

Het Heerschap: "Ja, als het niet anders kan! En, meneer Praatgraag zou u zo vriendelijk willen zijn volgende week hier in Des Arcades voor alle campinggasten een toelichting te komen geven op deze laatste plannen. En misschien zijn er zelfs nog wel wat vragen."

14 mei 1991

Alle campinggasten van Des Arcades hebben zich verzameld in het praathuis als de heer Praatgraag arriveert.

"Mijne dames en heren, hartelijk welkom", zingzegt het Heerschap vrolijk, "Eindelijk is het dan zover, dat we ons volledige en definitieve plan aan u kunnen voorleggen en wie kan dat beter doen dan onze expert, de heer Praatgraag."

Een bescheiden applaus klinkt als hij het verhoogje beklimt en begint.

"Zoals het Heerschap al zei, hier voor ons ligt het definitieve Hotelplan Des Arcades. Na jaren van schaven en schrappen zijn we nu toe aan bouwen. Hoe gaat het hele complex eruitzien. Welnu, we spreken hier over een volwaardig 4 sterren hotel met...."

En zo emmert Praatgraag zijn tijd vol met marktsegmenten, congresgebeuren, zwemgebeuren, hotelservice, medisch centrum met gegenereerde kamerbezetting, het sauna/fitnessgebeuren, prijsvorming en de poten waar het hotel op draait, de toeristenpoot, de zakenpoot, de medische poot en de, later in gezamenlijk overleg, in te vullen facultatieve poot.

En dan komt nú het moment waarop de campinggasten jaren hebben gewacht. Nu komen de heldere antwoorden op de al lang niet gestelde vragen. Nú komt er een einde aan alle onzekerheid van de afgelopen jaren. En dan branden de vragenstellers los.

Vraag: "Wat is het tijdstip waarop begonnen wordt met de bouw?"

Praatgraag: "Na de bouwvakvakantie (1991) en dat moet wel, want we willen voorjaar 1993 open."

Vraag: "Het tropisch zwemparadijs is in de loop der jaren steeds kleiner geworden. Wordt het nog wel een paradijs, blijft het nog wel tropisch en kun je er nog wel in zwemmen?"

Praatgraag: "Het complex is toch altijd nog zo'n 40 meter doorsnee, dat is de oppervlakte van 1257 vierkante meter en dat komt dus neer op zo'n 14 x 14 centimeter water voor elke campinggast van Des Arcades. En als ze dan allemaal tegelijk komen krijg je tropische temperaturen hoor, dat kan ik u wel verzekeren ha hahaha...O, sorry."

Vraag: "Wat wordt de toegangsprijs voor het bad, als je niet in het hotel logeert?"

Praatgraag: "Tja, dat weten we nog niet echt. We hebben er ontzettend veel in geïnvesteerd en dat moet er wel uit. Maar het blijft betaalbaar. Ik schat dat het niet meer wordt dan zo'n gulden of 40 all-in."

Vraag: "Doet u er altijd zo lang over voor u met de bouw van een hotel start?"

Praatgraag: "Helaas wel ja, we zijn nu eenmaal niet van de snelsten. Maar het ligt gelukkig altijd aan anderen."

Dan komen er nog wat vragen betreffende werkgelegenheid, de medische poort, de restauratie, het aantal kamers en de kleur van het gebouw. Als Praatgraag ook op al deze vragen een bevredigend antwoord heeft geformuleerd bedankt het Heerschap hem heel hartelijk voor de genomen moeite. "Graag gedaan," zegt deze en het Heerschap besluit de zitting.

Bijna alle campinggasten gaan moe maar gelukkig naar huis terug. Bijna alle campinggasten, want je hebt er nu eenmaal bij die geen mens vertrouwen.

Ook Praatgraag is tevreden. Met zijn presentatie én met zijn antwoorden op de door de campinggasten gestelde vragen. Hij heeft zichzelf overtroffen.

"Dus, denk erom Kletskop, we houden onszelf in bedwang. Geen gezichten trekken tijdens het tekenen van de contracten. Je knippert zelfs niet met je ogen. Ook niet als die 2 miljoen ter sprake komt", leest Praatgraag Kletskop de les.

Het contract

Het Heerschap: "En hier zijn dan de contracten! Een beetje moeilijke tekst mijne dames en heren, maar samen komen we er wel uit. Niet omdat de dingen moeilijk zijn, zijn ze opgeschreven, maar omdat wij het niet te eenvoudig willen laten lijken."

"Ten eerste is er die vreselijk ingewikkelde eigendomsconstructie en om een leuk belastingvoordeeltje mee te pakken moeten we de grond bouwrijp maken vóór het notarieel transport plaatsvindt (?). Bovendien mag u de grond pas in gebruik nemen als u 2 miljoen guldens in Nederlandse valuta hebt gestort in ons speciale fonds. En de financiers willen een garantie in de vorm van een 'derdenhypotheek', maar daar kunnen wij juridisch niet aan voldoen, want wij moeten de grond nog voor hoteldoelinden in erfpacht nemen maar daarvoor moet dan eerste nog door het Hoogheemraadschap grond van de Staat worden aangekocht. Begrijpt u wel?"

Van deze onzin kunnen noch Kletskop & Praatgraag, noch de betrouwbare- noch de onbetrouwbare campinggasten brood bakken. Zelfs het Heerschap en Kapelaan Jos, die

meegeholpen hebben met het bedenken van deze formule, kunnen er geen touw meer aan vastknopen.

Volgens mij is de staatsraad de enige die er iets van begrijpt. Die echter kijkt ondoorgrondelijk en zwijgt...

Een impasse

Maar bij een contract met deze ingewikkeldheids optie dreigt er al heel snel een impasse te ontstaan en zo ja, hoe kom je er weer uit?

RIND...RING...RING... Dat is de telefoon op het bureau van Praatgraag.

"Goedemiddag, u spreekt met de bank. Meneer Praatgraag, uw krediet is op. Wij zien niets meer in uw plannen en raden u aan een andere financier te zoeken."

"Zo", zucht Praatgraag, "dat was dus de bank. Geen geld meer. Kletskop weet jij nog een smoes voor onze volgende financier. Ik zal eerst even het Heerschap bellen dat we op schema liggen."

"We zullen het nóg internationaler moeten aanpakken Kletskop. In Franrijk weet inmiddels iedereen wie wij zijn. Maar, er is nog genoeg buitenland voor ons!"

1992

Het is inmiddels 1992 geworden en van de nieuwste internationale, zeer geheime hotelplannen is gelukkig nog niets uitgelekt. Praatgraag wordt gesignaleerd in diverse casino's door geheel Europa waar hij besprekingen voert met invloedrijke buitenlandse investeerders. Maar ook Kletskop zit, afgaand op zijn onafzienbare stroom declaraties, niet stil. En, hij heeft zojuist de laatste hand gelegd aan het rapport "Hoe worden luxe 5-sterren hotels in Leningrad gebouwd en waarmee". En het antwoord op deze vragen zou wel eens van groot belang kunnen zijn voor de nieuwe skyline van Des Arcades in het komende decennium.

Maar ook grote buitenlandse beleggers, belangrijke investeerder en andere gegadigden staan niet echt te dringen om de gelukkige deelnemer te worden in "Een Zeer Lucratieve Onderneming met Hoge Winstkansen".

Nee, Kletskop & Praatgraag hebben niet de wind mee. Tegenslag op tegenslag, hoon in de pers (heeft iemand gepraat?), ongeloof bij de Des Arcadische gasten, zelftwijfel. Alleen het Heerschap, Kapelaan Jos en de staatsraad rekenen er nog op dat zij ooit te zijner tijd een eerste paal mogen slaan. Toch?

Kletskop intussen: "Praatgraag, we blijven geloven in elkaar en in ons luchtkasteel en ondertussen hopen we op een wonder!!! En we laten het Heerschap weten dat alles tot nu toe volgens plan verloopt."

11 februari 1992

Maar het wordt 11 februari 1992 en een zeer zwarte dag in het leven van de Planvogels Kletskop & Praatgraag. De laatste nog in leven zijnde financier haakt om hem moverende redenen af!

Nu rest eenieder nog de strop...Maar het spreekwoord zegt, het verhaal is niet uit vóór de laatste regel en als de nood het hoogst is, is redding nabij. Dus...

Een nieuwe vriend

Een oude, bijna vergeten vriend, ook gerenommeerd financier (waar ben je anders vrienden voor?) Eus Buidelrat, hoort heel toevallig, tussen het zakendoen door, van de gerezen problemen bij Kletskop & Praatgraag met hun bouwdroom.

Eén telefoontje is voldoende om hun innige vriendschap nieuwe impulsen te geven en tijdens een gezellig etentje, waarbij we ook de geliefde medicus Guus Kleinzeer uit het Limburgse en de beeldschone hotelier Whisky Ria aantreffen, ontstaan al pratende de aanvankelijk wat wazige maar allengs steeds scherper wordende contouren van het allernieuwste definitieve hotelplan. De details moeten nog uitgewerkt, de puntjes nog op de i gezet weliswaar, maar dit uiterst gedurfde "Definitieve Eindplan" heeft een hele serie poten. Luistert u maar even mee! Ja?

"Ten eerste hebben we de Toeristenpoot, ten tweede de serviceflattenpoot, ten derde de Medische poot, met een knikje naar dokter Kleinzeer, ten vierde de congres- annex symposiumpoot, ten vijfde de werkgelegenheidspoot, en ten slotte de algemene overkoepelende Recreatiepoot. Dat zijn dus 6 poten voor maar 1 hotel. Een toverformule!!! Een geniaal idee!!! "Het hotel met de zes poten"."

Praatgraag verontwaardigd: "Waarom hebben wij dat nou niet bedacht Kletskop? Oh, wat zijn wij ongelooflijk blij dat Buidelrat bestaat."

Nieuwe voorstellen

In Des Arcades, bij het Heerschap, zijn goedgelovige volgelingen en zijn critici is deze laatste variant natuurlijk nog niet bekend en de twijfel aan een goede afloop van het Hotel-avontuur laait weer hoop op, tot.... een dikke brief van Kletskop & Praatgraag bv op de mat ploft.

"Geacht college...

Naast Buidelrat hebben zich nu nog twee medefinanciers gemeld. Een Bank (toppunt van betrouwbaarheid) en een grote bouwonderneming (soliditeit)....

hoogachtend met vriendelijke groeten Kletskop & Praatgraag bv."

Op 30 juni 1992 introduceert de heer Praatgraag de al in vele projecten succesvol gebleken projectontwikkelaar/financier Eus Buidelrat. De heer Buidelrat legt de aanwezigen in korte zakelijke zinnen uit waarom het zonder hem niet gelukt is, het in principe prima hotelplan, van de grond te krijgen. En licht verder toe hoe het mét hem wel zal lukken: “Onze beloftes, waarmee kan ik ze vergelijken? Met het spiegelbeeld van de maan in een dauwdruppel, glinsterend aan de snavel van een wilde eend. U kunt zich trouwens nu al komen overtuigen van het toekomstig succes, want bij deze nodig ik, Buidelrat, u allen uit een kijkje te komen nemen in één van mijn eerder gerealiseerde zéér geslaagde projecten, het resort One Duck Leg!”

Buidelrat 's optreden is ten einde. Alle (?) aanwezigen brengen hem een staande ovatie. Hij knikt iedereen vriendelijk toe en is er dan weer razendsnel vandoor.

“Resort One Duck Leg? Resort One Duck Leg? Die naam heb ik toch eerder gehoord? Maar in welk verband, Kapelaan Jos? Ik geloof toch niet dat wij die uitnodiging moeten aannemen. Maar misschien kunnen we de onbetrouwbare campinggasten er een kijkje laten nemen.”

Het succes daagt...

Een intrigerende, creatieve, internationale verkoopcampagne is gestart met als thema “KOOP UW EIGEN PLATSIE OP EEN TOPLOKATIE”. Er verrijst op de nog verse zerk van het Witte Zwembad, aan de rand van het zonneveld, een luxueuze verkoopkeet van Eus Buidelrat Investment, waar de toekomstige koper/investeerder zich er plekke kan komen overtuigen van de unieke situering van zijn bezit.

De lichte mineurstemming in het praathuis slaat om in uitbundige feestvreugde. De glazen worden gevuld en het Heerschap spreekt de gevleugelde woorden: “Sin transit quorum, omnibus hotelum” (Ondanks onze inspanningen, gaat het hotel er tóch nog komen!).

“En mijne dames en heren”, zingzegt het Heerschap zijn hoogste lied, “mijn lieve dames en geachte heren, ik kan u óók nog vertellen dat de heer Buidelrat mij zojuist, telefonisch en in vertrouwen, heeft medegedeeld dat de verkoop boven verwachting verloopt. En na de zomervakantie gooit hij er nog een schepje bovenop om de allerlaatste gegadigden niet te toeven teleurstellen. Weet u dat ik er bijna zelf zin in krijg? En ik wil u graag hier en nu, iedereen die mij altijd trouw is blijven steunen in mijn streven Des Arcades op mijn eigen unieke wijze te promoten, heel hartelijk bedanken. Zonder namen te noemen denk ik hierbij vooral aan Kapelaan Jos en Terzijde (en hier schiet het Heerschap even vol), mannen, zonder jullie had zelfs ik de hoop op een goede afloop misschien wel opgegeven.”

Vakantie

En nu, na jaren van ongelooflijke spanning en de slapeloze nachten van het Heerschap, nu gaat iedereen voorbereidingen treffen voor een welverdiende zorgeloze vakantie.

Het Heerschap zelf vliegt (jawel, hij vliegt!) naar een tropisch eiland om vast wat lokale geur op te snuiven. Kapelaan Jos reist met de caravan naar Krimpen aan den IJssel, De staatsraad boekt met zijn vrouw ook een vliegreisje; naar Afrika.

De (plotseling bijna allemaal weer) betrouwbare campinggasten gaan de komende drie weken de hele geschiedenis "Van Zwembad tot Hotel" nog eens doornemen, de anderen gaan spijt krijgen van hun gelijk, en het volk gaat voor het vierde (of was het al het vijfde jaar?) NIET ZWEMMEN!!!

Een koude kermis

Het veilig weer gelande Heerschap is de jovialiteit hemzelf als hij terug is van vakantie: "Ja, een fantastische ervaring, zo'n tropisch eiland. Lekker warm, lekker goedkoop en prima bediening. Kapelaan Jos, heeft de caravan zich goed gehouden? Geen pech gehad onderweg? En staatsraad, heb je prettig gevlogen?"

Vakantie ervaringen worden uitgewisseld. Sommigen hebben spannende avonturen beleefd, anderen alleen maar geluierd (moet ook kunnen voor één keer). Kortom, er heerst een prettige ongedwongen stemming in het praathuis op Des Arcades aan het begin van de eerste navakantie-vergadering. (Bijna) Iedereen zit gebruid en opgeruimd te wachten op het eerste agendapunt als dat met de harde knal van een openvliegende deur, dieprood, bijna paars, naar binnen explodeert: Eus Buidelrat.

"Goedemiddag meneer God...", probeert het Heerschap zich de situatie toe te eigenen. Tevergeefs. In niet mis te verstane bewoordingen deelt de heer Buidelrat mee dat wat hem betreft het hele hotelplan, het Heerschap, alle 'geachte' aanwezigen en de hele camping de lucht in kan.

Na wat hem nú is overkomen in dit broeinest van criminaliteit en na alle tegenwerking van de plaatselijke overheid, heeft hij er meer dan genoeg van om zijn inspanningen voor het welzijn van Des Arcades en haar gasten voort te zetten. "Ik overwoog zelfmoord. Tot ik bedacht: wie vermoordt er nou zo iemand als ik? Toch alleen een idioot?"

"Brand!!! Brand in mijn prachtige luxueuze verkoopkeet. Aangestoken door Vandalen! Door, door ingehuurde campinggangsters. Half Des Arcades stond ernaar te kijken en niemand stak een poot uit. Geen gendarmerie, geen brandweer. Ik zet er een punt achter. Deze achterlijke negorij is nog geen halve Buidelrat waard. Ik verdwijn, met mijn briljante plannen. U kunt ernaar fluiten. Goeiedag!"

Diepe verslagenheid heerst onder alle aanwezigen in het eerst met zo'n vrolijke sfeer geladen praathuis. De gezellige dikke bruine wangen van het Heerschap lijken plotseling ingevallen en grauw. Daar kunnen de verliefde en bewonderende blikken van zijn Linda niets, maar dan ook niets aan veranderen.

Het besef

Kapelaan Jos laat met gesloten ogen het rampzalige bericht tot zich doordringen. De staatsraad zucht lang en diep, hij is alle grip op de werkelijkheid kwijt en de campinggasten zitten met verbijsterde gezichten achter het groene tafelkleedje naar hun koud geworden kopjes koffie te staren. Op die 1 of 2 na, die het altijd wel gezegd hebben.

Het Heerschap is de eerste die weer bij kennis is. "Wie", vraagt hij, de kring rondkijkend. Maar hij weet zelf eigenlijk het antwoord al. "Ik mag het eigenlijk niet zeggen hier, maar ik denk... Die Buidelrat, die man zou eigenlijk de hand in eigen boezem moeten steken in plaats van in de onze. Misschien heb ik het mis en komt hij nog terug. De soep wordt toch nooit zo heet gegeten?"

Maar Buidelrat blijft bij zijn besluit. Des Arcades kan zich zijn onmisbare medewerking wel op de criminele buik schrijven. "In dit land kun je op iedere hoek van de straat drugs kopen, maar als je luchtkastelen verkoopt word je als een crimineel neergezet. Het is een geluk voor deze gemeenschap dat ik dat nu juist niet ben. Ik ben een deugdzame zakkenvuller, zonder er plezier aan te beleven; als ik een crimineel was zou ik er een zijn zonder berouw."

Berusting en oproer

Grote opwinding in de pers. De reacties lopen uiteen van verbijstering tot opluchting. Sommige commentatoren suggereren de huidige affaire te vergeten. Anderen eisen excuses van Buidelrat voor zijn grove uitlatingen. Sommigen vinden "het Heerschap treft blaam". Er gaan zelfs stemmen op om één van de "onbetrouwbare" campinggasten tot burgemeester te benoemen.

Iedereen heeft een andere mening en iedereen heeft een andere oplossing. Maar over één ding is iedereen het eens, Buidelrat moet betalen...!!! Er staat toch een boeteclausule in het contract? Er was toch wel een contract?

Ook het Heerschap, Kapelaan Jos, de staatsraad en de betrouwbare campinggasten laten zich niet onbetuigd. Hun beschuldigende vingers wijzen alle kanten uit. Sommige zelfs de goeie... Het Heerschap doet er schamper over: "Roddel is het opiaat van de onderdrukten."

De hele gemeenschap op Des Arcades is diep gekwetst. We zien ze in groepjes samendrommen op het zonneterras, de Put van Verdriet of (laveloos) aan de bar. Vergeten is de dubieuze rol van het Heerschap c.s. in het hele hotel-avontuur met Kletskop & Praatgraag. De gesprekken gaan maar over één ding. "Wij willen het hoofd van Buidelrat"!!!!

Nieuwe perspectieven?

Het eerste tumult is weer wat bedaard. De campinggasten, Kapelaan Jos, het Heerschap zelf en de staatsraad zitten weer (het leven gaat door) voor hun maandelijkse vergadering bij elkaar. Het Heerschap neemt het woord: "Mijne heren, er is vandaag een brief bezorgd van Kletskop & Praatgraag bv. Daarin doen ze ons het volgende voorstel:

....aangezien het dus niet mogelijk is gebleken de door ons voorgestelde plannen uit te voeren, hebben we een nieuwe dimensie aan het hele project toegevoegd, waardoor een en ander een geheel andere invalshoek krijgt. Ons nieuwe plan is namelijk als volgt. Aan de linker- en rechterzijde van het hotel/kliniek/paradijsgebeuren bouwen we "Etage-teblokjes" voor startende senioren met 1,2,3 of 4 woonlaagjes. Door onze lange ervaring weten we dat hier veel vraag naar is, dus liefhebbers genoeg lijkt ons. De verkoop ervan zal redelijkerwijs zoveel opbrengen dat we daarmee ons project kunnen financieren en, als het bovenstaande in uw optiek een niet haalbare kaart is, zouden we ook kunnen overgaan tot....."

Niemand van de aanwezigen wil serieus ingaan op deze brief. Niemand heeft meer vertrouwen in de plannen van Kletskop & Praatgraag bv. Alleen het Heerschap, Kapelaan Jos en de staatsraad twijfelen nog. Het was tenslotte Heerschap 's Droom.

Nieuwe avonturiers

Veertien dagen later melden zich nieuwe avonturiers. Lokale ditmaal. Het zijn Van Beterweten en zijn jonge vriend, de veel te vroeg afgestudeerde architect Bram de Sloper. Zij hebben een TotaalPlan. "Het opstellen van een nieuw ontwerp is niet hetzelfde als het slopen van een Wit Zwembad om op die plaats een wolkenkrabber te bouwen. Het lijkt veel meer op verbindingen ontdekken tussen ons uitgangspunt en deze rijke omgeving," zegt Van Beterweten.

Het Heerschap wil er weinig over zeggen. Het plan is nog in het prenatale stadium. "Hoop is als de wolken: Sommigen drijven voorbij, andere brengen regen."

Maar Pieter Pottenkijker zou geen Pottenkijker zijn, als hij niet op zoek gaat naar de feiten. Niemand is zo dol als hij op geheimen die de ander van plan is te bewaren; zulke mensen hunkeren naar het onthullen van de geheimen. Zoals als een verkwister hunkert naar geld.

En, hij kan u al wel verklappen dames en heren van de camping (het Heerschap, Kapelaan Jos en de staatsraad wisten het al), dat het een woon-, logeer-, sport-, fitness-, cultuurgebeuren gaat worden. Maar dát, dat is een ander verhaal!

Was getekend: Pieter Pottenkijker